

SOUTĚŠÁ½NĚ• POVĚDKA V.

Středa, 30 leden 2008

Tak u¾ jakou dobu pĚmýlím, co napsat k vaĚní a úpravĚ mořských ryb a mořských potvor. Ale nemýlenky, ¾e jsem k tomuto tématu je; patĚná nedozrála ... No - je to toti¾ ponĚkud složitĚ proto¾e má je; pĚd sedmi lety ani nenapadlo, ¾e bych na Ěco takového nedej bo¾e jenom sáhla, nebo to Ějak v kuchyni rdousila Ěi upravovala k jídlu, nato¾ to jedla...

Nikdy má ani ve snu nenapadlo, ¾e se seznámím s ĚlovĚkem, co Ěco takového dĚlá. Jsem toti¾ odjakĚiva obrotĚák na nová jídla a to tak velký, ¾e a¾ do doby, než jsem poznala svého druhého manĚela, jsem si v restauracích dala obalované filé, Ěízek nebo obalovaný sýr. O tom jsem vĚdĚla co to obnĚí a neĚekalo má Ěžádné pĚekva je toti¾ vĚbec & patĚná snĚím. Kdy¾ jsem se poprvé na OkoĚi potkala se svým, teĚ ji¾ druhým manĚel obrovské modré oĚi plné hvĚzdiĚek, byl galantní, zamiloval se prý do má na první pohled, nosil má na rukou a nosil mi rĚ a já - aĚ jsem se po rozvodu sna¾ila drĚet hesla "hlavnĚ ji¾ nikdy v ĚivotĚ Ěžádného chlapa" - jsem za nedlouho do vymĚkla. Jemu by neodolala asi Ěžádná Ěena. To jsem ale je; netu;ila, co pro má bude tento vztah obnĚet (mj. první tĚmi má; síce jsem chodila na rande se dvĚma slovníkama a on s jedním, než se nám to podaĚ zkrouhnout na jeden společný). Asi po má; síci chození, mi pĚmi louĚení jen tak v letu vrazil do ruky malou prĚhlednou kr s tím, ¾e aĚ si to dám na pĚt minut do trouby a koupím si Ěerstvou bagetu, ¾e to bude dĚsná pochoutka. A mazal pryĚ Jak tak na to koukám, ke své hrĚ ze zji;uji, ¾e drĚím v ruce prouĚkované naplnĚné & nĚi ulitky, tak s hrĚzou v oĚích Ěvu: "panebo¾e, to jsou ale & neci, tak to tedy ne!!!! Já & neky nikdy nejedla, nejím a jíst nebudu!!!! Ty ses zbláznil!!!" A zaĚalo mi docházet, co budu muset asi pĚekousnout... & neky pak udĚlal doma sám, pozval má ke krásnĚ prostĚnému stolu s dobrým vínem a po dlouhosáhlým vysvĚtlování, ¾e je to jako vepĚové masíĚko na másle, soli a s petrĚlkou, jsem to do sebe natĚila. No, dobré to vá¾nĚ bylo, ale to jsem si vychutnala a¾ podruhé, kdy jsem ze sebe u¾ trochu sklepla hrĚzu ze zji;ání, co ¾e to vlastnĚ jím. Vzpomínám, jak vloni v le houbách jsem se zase smála já jako blázen: sbírám si tak po de;ti mokré hĚíbky a manĚel lítá po lese jak utrĚnej, v eufórii, oĚi má; navrch hlavy a pokĚikuje: "Je¾kovy voĚi, to jsem v ĚivotĚ nevidĚl, tady je v& ude mrak nádhernejch velkejch burgundskejch & nekĚ, to u nás není!!!!!" A já se dĚsnĚ Ěhtala: "jo, kdybyste je ne¾rali, tak by se taky do¾ivali dĚchodového vĚku jako u nás." Dal&ím setkáním s touto havĚtí byl salát z chobotnice. Jen jsem do toho za;ourala a uvidĚla pĚisavky a u¾ jsem cítila, jak a¾ to spolknu se mi pĚicucn zevnitĚ na Ěaludek a ... No, tenhle pocit má opustil a¾ kdy¾ manĚel salát pĚbral, sám snĚdl kousky s pĚmi nechal jen ty jakoby masíĚkový. Jinak musím dodat, ¾e sĚpie nebo chobotnice pĚipravuje tak, ¾e vĚbec nejsou gumové je tady zvykem), ale jen se na jazyku rozpadají, v Armorické omĚce na bílém vínĚ, whisky a spoustĚ cibule. Kdy pĚijela vĚbec poprvé do BretanĚ (se svými dĚtmi na pozvání manĚelových rodiĚ), tak se na na&i poĚest konala velká rodinná veĚe. StĚ se prohýbal pod mísami velkých krevet a langust. Je; kdy¾ jsem usedala ke stolu, ta jsem netu;ila, co v&e to bude obnĚet. V&ichni si hrĚli rukou do mísy, nabrali Ějakou tu potvoru, utrhli jí hlavu, zaĚali sundávat krunyĚ s no¾kama a já zaĚala má;nit barvy, jak se mísa pomalu, ale jistĚ ke mnĚ. Nedokázala jsem si v tu chvíli vĚbec pĚedstavit, ¾e bych na to sáhla, nedej bo¾e tomu thala hlavu a loupala to u¾ vĚbec ne, ¾e bych to posléze pozĚla. Braly má mrákoty a nevĚdĚla jsem, jestli omdlím hned nebo a¾ za ch Na&stí duchpĚtomný manĚel, znalý mých reakcí, tam sáhl za mnĚ a schystal mi to sám. Na talíĚek mi poklád jen masíĚko. Jak jsem to v sobĚ zlomila a ochutnala, tak jsem se pomalu zaĚala vzpamatovávat. A tak koukám na své dĚti, jak zvrhle dĚlají to co ostatní, ani se nad tím moc nepozastavují! Ach, kde byla v tu chvíli má letitá láskeyplná výchova ke zviĚtkĚm, ke v&emu Ěivému... Poka¾de kdy¾ jsme v Bretani, tak, proto¾e manĚel je kvalitĚ a mořských ryb a korý;Ě, kdykoliv se jde nakupovat do má;sta, musíme nejdĚíve na rybí trh (asi je to deformace z povolání, no ka¾dej máme Ějakou). Byla jsem doslova v &oku, jak tam Ěeny a mu¾i berou z hromad, ledové tĚi& nebo akvárii, jen tak do ruky, rĚznĚ velké kraby, zkoumají je ze v& stran a co se jim zamlouvalo, to koupili. Bylo mi jasné, ¾e tohle já dĚlat nikdy nebudu, navíc jsem si udrĚovala znaĚnou vzdálenost od tĚch vystavených potvor; co kdybych se Ějaké zalíbila a pĚibĚhla blíž... Naprosto pĚesná si vybavuju, jak jeden veĚer netu;il, a pokládám nevinou otázku: Co bude k veĚe? A sly&ím: "½abí stehýnka". "Coo¾ee?!?!? To já jíst nikdy nebudu!!!!" a u¾ si pĚedstavuju ty malé zelené Ěabí no¾ky na svém talíĚi, a je&ar; s tĚma ropu&scapupinkama a bylo vymalováno. "Ty jsi byl chytat Ěáby?!?" "Neblbni", sly&ar;ím, "mám je mraĚený, bude to jak malý kuĚecí stehýnka na smetanĚ!" Nu, na slovní spojení "kuĚecí stehýnka na smetanĚ" jsem byla ochotná sly&ar; dokonce i testovat. A - fakt, stálo to skuteĚnĚ za to. Onehdá jsem takhle pĚijela veĚer do BretanĚ (na Velik manĚelem. Dali jsme veĚe a &li spát. Ráno jako vĚdy (proto¾e jsem ranní ptĚek), jsem &la udĚlat do postele. Voda se vaĚí, kafiĚko v hrnku, jen vyndat mlíko z lednice. OtevĚtu jí a sahám po mlíce, najednou koukám, Ějaké dlouhé Ěerné tyĚky a než jsem staĚila zjistit, co to je, tyĚky se samy zvedly nahoru, já zaĚvala a odlítla. To u¾ sly&ím dusot po dĚevĚných schodech: "Jééé, já ti zapomněl Ěíct, ¾e mám v &uplíku langustu, co budu zítra k obĚdu". A tak jsem &la do lednice radĚji zas a¾ po obĚdĚ. Jindy zase na nákupu ke má; pĚibĚhl, v ruce igelitku s Ěim, Ěka: "drĚ" a odbĚhl. Igelitka se mlela jak o Ěivot, ve mnĚ by se krve nedoĚezal, zelená, s ruko nataĚenou maximálnĚ od tĚla jak to jen &lo, poslu&na slov svého manĚela jsem drĚela a nepustila. Byli v tĚmi rychlí krabi. TĚm doma posílil a popepĚil pupíky, &oupnul je do papiĚáku, podlil trochou vody, zavĚel pokliĚ zapnul plyn. Já jen stála ve dveĚích kuchnĚ, slzy jak hráchy se mi Ěinuly po tvĚích, vĚdyĚ jsem sly&ela, jak &krabou no¾iĚkama na pokliĚku zevnitĚ, kdy¾ teplo zaĚalo silít. Byla jsem vyprovazena z kuchynĚ na za sklenkou dobrého vína, a s dopouĚením, ¾e mám myslet na Ěco hezkého, obĚd ¾e bude za chvíli. Fakt je, pozdĚji s rĚ znyma sosíkama a Ěerstvou bagetou, to &lo rovnou do ledvin :-)) Jednoho dne jsme se zase zastavili po ránu na rybím trhu, manĚel u jednoho stánku potkal Ěkoho známého a zapovídal se. Já okukovala hezky naaranĚované stánek s ledovou tĚi& a mořskými produkty. DrĚíc se v patĚné vzdálenosti od malých krevetek, poskak vý&ky na hromadách, a s my&lenkou, aby mi nedej bo¾e Ějaká neskoĚila do kapsiĚky, jsem zpozorovala

na rohu stolu obrovské zvířátko asi 70 cm dlouhé. Byl to humr, obrovský a krásný, jen tak si tam ležel a pítahoval mě. Blíže a blíže. Když už jsem konečně dostala odvahu si na něj sáhnout (v domnění, že je a) mrtvý nebo b) jen na jedinou dlouhatánský tykadla a couvnul si to asi o 10 cm. Vyjekla jsem, nadskočila a nešel se manželem nadál, visela jsem mu na krku. Postupně, za podobných situací a útrap, jsem pítahovala i jiné potvory. Poslední kapkou pro mě byly ústřelky jsem rozchodila až po sedmi letech, konkrétně loni. Někdy jsem nedokázala pítahovat to, že se jedí živě. Až teprve mu odkopím, nadzvedne, vnitřek, který se viditelně smrskává a žije, už žne mu nohu zakape citronem a naklopí si to rovnou do krku. Pocit toho, že se mi je zbytek dne hýbají v břiše, mi nevzalo ani ujištění mého manžela, že zakapání citronem je okamžitě zabije. Loni na něj udělal jeden nálev jako na tlačenku s octem a cibulkou a s tímto tlačenkovým pocitem jsem to zdárně rozchodila. Jsem na sebe patřičně hrdá, vážení, nebo že to stálo nemálo sil a sebezapření a vůbec velké změny v mém pítahování k těmto korýšům. Nicméně krmí jsou to výborné, zdravé a nyní je mám ve značné oblibě. Dnes jsem ji mírně i nakloněná tomu, že kdyby šlo opravdu do tuhého, tak i něco pítahovím sama, ale životně mně (v tomto ohledu) váženě milosrdný a zatím to fakt nebylo nutné... Inka P.S. Jé, tohle jsem je zapomněla vám je musím napsat: Jednou manžel, je když jsme bydleli v Bretani, donesl ráno domu krabici s kraby. Oni si tam stále lezli a šramotili a mě to znervózňovalo, protože jsem s nima zůstala doma sama. Najednou to ustalo a byl klid a mě se docela ulevilo; ovšem jen do chvíle, než jsem zjistila, že mi jde jeden poměrně rychle obyvákem naproti. Najednou mi došlo co se stalo, rychlým skokem jsem se dostala na židli, aby se mi lépe pítahemý lelo, co udělám a nebyla jsem pítahováni tom v ohrožení. Mrchy lezly v úde; židlika jsem si: kamarádka nimi rozhodně nebudu, pochyťat je také nemá, nikomu z rodiny také zavolat nemá, dáš by se mi v jejich pítahovali ... a tak jsem na té židli pítahemý lela a pítahemý lela, až se ve mně ozval lovec Pamapalini, slez židli, skočila ke kredenci, vyndala velké kastrolky a nešel se krabíci nadáli, tak jsem každého rychle pítahoklopila. A s každou rozesetými po bytě jsem v klidu pokračovala, až manžel dorazí domů a nějak to vyřeší. Nevěděl vlastním oírání je a smál se jako blázen, že něco takového je neviděl... UPOZORNĚNÍ - Soutěž trvá do 17. 2. 2008. Písemné texty posílejte na adresu: redakce - zavináč - kudlanka.cz díky, d@niela